

ΕΚ ΣΥΡΟΥ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Τὸ τὴν Ἑλλάδα σύμπασαν ἀπασχολοῦν ζήτημα τῆς μεταρρυθμίσεως τῶν φυλακῶν, τῆς μορφώσεως καὶ ἠθικοποιήσεως τῶν ἀτυχῶν αὐτῶν ὄντων, ἅτινα ὀφείλομεν νὰ ἐλεῶμεν, διότι «δὲν ἤξεύρομεν τί κρύπτουσιν εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας των» κατὰ τὸν Οὐγγῶ, τεθὲν ἐπὶ τοῦ τάπητος καὶ ἐν Σύρῳ παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως κ. Σπανίδου, καίτοι ἀναπτυχθὲν παρὰ τοῦ τύπου δεόντως, οὐχ' ἤττον εἰς τὰ εἰσθθέντα μόνον εἰς τὸν ἦχον τοῦ μετάλλου ὅτα τῶν ἡμετέρων συμπολιτῶν, παγεράς, ὡς μὴ ὠφελεν, ἔτυχεν ὑποδοχῆς.

Δὲν θὰ πλέξω στεφάνους εἰς τὸν κ. Σπανίδην, διότι ἐξ ἰδίων καταβαλὼν τὰ πρῶτα, εἰσῆγαγεν ἐν ταῖς φυλακαῖς ἐνταῦθα οὐσιώδεις καινοτομίας, ἀφορώσας τὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἠθικοποίησιν, ἀλλὰ καὶ βίωσιν τῶν ἀθλίων ἐν αὐταῖς ὄντων. Δὲν θὰ πραγματευθῶ περὶ τῆς εἰσαγωγῆς παρ' αὐτοῦ ἐν αὐταῖς τῆς διδασκαλίας τῶν γραμμάτων, τῆς ἐργασίας, τῆς ἀπαγορεύσεως καὶ καταδιώξεως τῶν παιγνιδίων κλπ. τῆς φροντίδος περὶ τὴν ἀνεύρεσιν ἐργασίας, τῆς μερίμνης περὶ τὴν καθαριότητα καὶ ὑγείαν τῶν περυλακισμένων, ἅτινα ἤρξαντο καρποφοροῦντα ἤδη, καὶ δι' ἅπερ καὶ τοὺς τοῦ ὑπουργείου ἐπαίνους καὶ ἐπιδιοκίμασίας ὁ κ. Σπανίδης ἐπέσπασε. Δὲν θὰ λαλήσω περὶ αὐτῶν, καθ' ὅσον, κατ' ἐμὲ, ὁ ὑπὲρ τῆς κοινωνίας μογθῶν ἀπλοῦν καθῆκον ἐκπληρῶ, καὶ δι' αὐτὸ φειδομαι τῶν ἐπαίνων μου, εἴ τις τῶν φίλων μου τυγχάνει.

Ὄφειλό ὅμως νὰ λαλήσω, νὰ γράψω, νὰ φωνάξω, ὅπως ἐν τέλει ἐγείρω τοῦ ἐπιμενειδείου τοὺς ὑπὸ μανδραγόραν εὐδοντας συμπολίτας μου, οἵτινες ψυχρῶς λίαν, ψυχρότατα ἤκουσαν τὸ πρᾶγμα, καὶ ὡσεὶ τι ἐλάχιστον περὶ ἑαυτοὺς συνέβη, ἠρέσθησαν νὰ εὐχηθῶσιν ὑπὲρ τῆς εὐδότησεως. Πλὴν ἄκραν μαγικὴν δύναμιν ἀποδίδουσι τῇ εὐχῇ των, ἐὰν διὰ ταύτης καὶ μόνης προσδοκῶσι εἰς ἐπιτέλεσιν τοῦ ἔργου. Ἐν τῇ ζῶμεν ἕλικῃ ἐποχῇ, αἱ πραγματοποιήσεις καὶ τῶν ἐπιωφελεστερώων σκοπῶν πραγματοποιοῦνται διὰ τῆς ἕλης. Αἱ ἰδέαι, εἰσὶ στίλβον μέταλλον. Ἄλλ' ἀνάγκη χωνευτηρίου, σφύρας ἄκμονος, ὕλης, ὅπως δι' αὐτῶν κατορθωθῇ καλὸν τι κόσμημα.

Ἐὰν ὅθεν δὲν ἐπιληρθῇ ἡ κοινωνία σύμπασα τῆς καθοδηγήσεως τῶν τῆς εὐθείας ὁδοῦ ἐκκλινάντων τέκνων τῆς βεβαίως διὰ τῶν εὐχῶν καὶ μόνων δὲν θέλει κατορθωθῆ ὅ,τι ἐπιδιώκεται. Ἐὰν δὲ ἡ δημοσιογραφία δὲν μεριμνήσῃ ν' ἀποσεύσῃ τῶν βλεφάρων τῶν εὐδόντων τὸν βαρύνοντα τούτους ὕπνον, τάχα θέλουσι μιμηθῆ αὐτοὺς καὶ οἱ ἐν ἐργηγῶρσει τέως διατελοῦντες

Ἄλλὰ καὶ Κυβέρνησις καὶ ὁ Δῆμος δεόν νὰ σπεύσῃ ἀρωγὸς ὅπως συστηθῶσι κατὰ μέρη ἐπιτροπαὶ ἐξ ἐπιστημόνων, καὶ ἀνθρώπων δυναμένων νὰ σκεφθῶσι περὶ τῆς σοβαρότητος τοῦ ἀντικειμένου καὶ τῶν ἐφικτῶν ληπτέων μέτρων. Ἐπιτροπαὶ, οὐχὶ ὡς τὴν παρὰ τοῦ Συλλόγου Παρνασσοῦ διορισθεῖσαν, ἐξ ἀτόμων τὸ πλεῖστον διὰ πᾶσαν ἄλλην τιμὴν ὄντων ἱκανῶν, δι' ὅπερ καὶ τὸ μόνον κατάλληλον μέλος, ἐξ οὗ πολλὰ, πλεῖστα προσδοκᾷ ἡ κοινωνία, ὁ κ. Ἐμ. Λυκούδης, ἠναγκάσθη, ἅμα τῷ διορισμῷ του, νὰ παραιτηθῇ

Ναί! Ἐὰν ἡ πλουσία Ἑλλάς σύμπασα, οἱ Δῆμοι, ἡ Κυβέρνησις, ὁ τύπος, δὲν ποιήσωσιν ἔργον καὶ οὐχὶ πάρεργον τὸ ζήτημα τῆς μεταρρυθμίσεως ἐν γένει τῶν φυλακῶν, πολὺ φοβουμαιτι καὶ οἱ θερμανθέντες πρῶτοι καὶ ζητήσαντες νὰ μεταδώσωσι καὶ τοῖς λοιποῖς ἐκ τῆς αὐτῆς θερμότητος, ὅπως τοὺς διαθερμάνωσιν ἐπίσης, ὅτι καὶ αὐτοὶ ἐν τέλει θέλουσι βαρυνθῆ, ἀπαυδήσει, καὶ θὰ ἀφήσωσι τὰ πράγματα νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν προτέραν αὐτῶν κατάστασιν, πρὸς δόξαν τῆς πλουσίας κοινωνίας, ἣτις δυναμένη νὰ σώσῃ τὰ κινδυνεύοντα ἐκ πείνης πτωχὰ τέκνα τῆς, φεῖδεται τῶν ψυχῶν τῶν πιπτόντων ἐκ τῆς τραπέζης τῆς. Ἀποτρέπει τὴν θέλουσαν νὰ καταστῇ γυνὴ χρήσιμος Λουκρητίαν Βοργία, καὶ ἀγνοεὶ ὅτι «Κρύπτει κογγύλη σαπρὰ τιμαλφεῖς καὶ λαμπροὺς μαργαρίτας», καὶ ὅτι τίς οἶδεν ὅποια ἀρεταὶ κρύπτονται ἐν ταῖς φυλακαῖς, αἵτινες χρησιμοποιούμεναι, δύνανται νὰ διδάξωσι τὴν ἠθικὴν εἰς τὰ χρηματιστήρια

Καὶ τοι εὐρισκόμεθα εἰς τὰς παραμονὰς ἢ προπαραμονὰς Δημοτικῶν ἐκλογῶν, ὁ ἡμέτερος κ. Βαφιαδάκης ἀνεχώρησεν εἰς Παρισίους. Πολλαχῶς πολλοὶ ἐξηγοῦσι τὴν ἀναχώρησίν του ταύτην. Ἐγὼ τὴν ἐξηγῶ κατὰ ἓνα μόνον τρόπον. Γνωρίζει μὲ τίνας ἔχει νὰ κάμῃ. Γνωρίζει ὅτι ὁ ὄγκος τῆς περιουσίας τοι δὲν θέλει ἐπιτρέφει εἰς τινα νὰ τὸν ἀντιμετωπίσῃ. Γνωρίζει τέλος

Ἄλλὰ προσεχῶς θέλω σοι εἶπει τί ἄλλο γνωρίζει ὁ Βαφιαδάκης.

Ἐμ.α.

4

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

4

ΔΙΝΟΡΑ

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΚΛΑΡΕΤΗ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

(Ἦδε συνέχειαν εἰς προηγούμενον φύλλον).

— Ἄλλὰ, ἐφέλισεν ὁ Φερῶ, πῶς μοῦ τὰ ὑπαγορεύσατε αὐτὰ τὰ ἀποκύ.....

Καὶ ὁ πρόεδρος τοῦ ἀφῆρσε τὸν λόγον.

Τότε, βήγων, καταληφθεὶς ὑπὸ ἀποπνεγμοῦ, ὁ δυστυχῆς κατέστη καταπόρφυρος, αἱ φλέβες τοῦ μετώπου του ἐξετάθησαν ὡς χορδαὶ καὶ ἀπέμενεν ἐκεῖ προσκεκολλημένος, ὡς ἐπὶ κύφονος, εἰς τὸν ἄθλιον αὐτὸν ἀπαταιῶνα, ὅστις, εὐγλωττος, ἀνεύθυνος, προσεπάθει νὰ παίξῃ τὸ δικαστήριον ὡς νὰ ἦτο συνέλευσις μετόχων· τώρα ἠγνοεὶ ὅτι ἦτον ὁ συνένοχος του. Ὁ συνένοχος καὶ τὸ παίγνιον ὡσαύτως. Δίκη Βερνιῶν καὶ συντροφίας! Ἄ! κουτός! κουτός!

Τὰ πάντα ἐστριφογύριζαν πέριξ αὐτοῦ. Δὲν ἐβλεπε πλέον, δὲν ἤκουεν τοὺς δικαστὰς, τὸν Βερνιῶν, τὸν Παλούκην, τοὺς διέκρινεν ὡς ἐντὸς οὐμίγλης, ὡς εἶδος τι νευροσπάστων. Ἐπεθύμει νὰ ἐγερεθῇ, νὰ κραυγᾷ, νὰ ἐρκισθῇ ὅτι εἶνε ἀθῶος,